Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►**B**

DIRECTIVA 92/66/CEE A CONSILIULUI

din 14 iulie 1992

de stabilire a măsurilor comunitare de combatere a maladiei de Newcastle

(JO L 260, 5.9.1992, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Regulamentul (CE) nr. 806/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003	L 122	1	16.5.2003
►**M2**	Directiva 2006/104/CE a Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 363	352	20.12.2006
►**M3**	Directiva 2008/73/CE a Consiliului din 15 iulie 2008	L 219	40	14.8.2008
►**M4**	Directiva (UE) 2018/597 a Parlamentului European și a Consiliului din 18 aprilie 2018	L 103	4	23.4.2018

Astfel cum a fost modificată prin:

►**A1**	Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Austria, a Republicii Finlanda și Regatului Suediei și adaptările la tratatele pe care se întemeiază Uniunea Europeană (94/C 241/08)	C 241	21	29.8.1994
►**A2**	Actul privind condițiile de aderare a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor care stau la baza Uniunii Europene	L 236	33	23.9.2003

▼B

DIRECTIVA 92/66/CEE A CONSILIULUI

din 14 iulie 1992

de stabilire a măsurilor comunitare de combatere a maladiei de Newcastle

Articolul 1

Fără să aducă atingere dispozițiilor comunitare care reglementează schimburile intracomunitare, prezenta directivă stabilește măsurile comunitare de combatere a maladiei de Newcastle care trebuie aplicate în cazul apariției acesteia:

(a) în exploatațiile de păsări;

(b) la porumbeii călători și alte păsări crescute în captivitate.

Prezenta directivă nu se aplică în cazul depistării maladiei de Newcastle la păsările sălbatice care trăiesc în libertate; totuși, în acest caz, statul membru în cauză semnalează Comisiei măsurile adoptate.

Articolul 2

În sensul prezentei directive, se aplică, dacă este cazul, definițiile care figurează la articolul 2 din Directiva 90/539/CEE a Consiliului din 15 octombrie 1990 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubație ([1]).

În plus, se înțelege prin:

(a) „pasăre infectată”: orice pasăre:

— la care s-a confirmat oficial prezența maladiei de Newcastle în urma unui examen efectuat de un laborator autorizat sau

— la care s-au constatat, în cazul unui al doilea focar sau al unui focar ulterior, simptome clinice sau leziuni *post mortem* tipice maladiei de Newcastle;

(b) „pasăre suspectată de infectare”: orice pasăre care prezintă simptome clinice sau leziuni *post mortem* care permit suspectarea prezenței maladiei de Newcastle;

(c) „pasăre suspectată de contaminare”: orice pasăre care ar fi putut intra în contact direct sau indirect cu virusul maladiei de Newcastle;

(d) „apă cu grăsimi”: resturile provenind din bucătării, restaurante sau, dacă este cazul, din sectoarele industriale în care este prelucrată carnea;

(e) „autoritate competentă”: autoritatea competentă în sensul dispozițiilor articolului 2 punctul 6 din Directiva 90/425/CEE ([2]);

(f) „medic veterinar oficial”: medicul veterinar desemnat de autoritatea competentă;

([1]) JO L 303, 31.10.1990, p. 6. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

([2]) Directiva 90/425/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu animale vii și produse în vederea realizării pieței interne (JO L 224, 18.8.1990, p. 29). Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

▼B

(g) „porumbel călător”: orice porumbel care este transportat sau destinat transportului de la porumbar pentru a fi lăsat să zboare liber spre porumbar sau spre o altă destinație;

(h) „porumbar”: orice instalație utilizată în vederea deținerii sau creșterii de porumbei călători.

Articolul 3

Statele membre se asigură că orice suspiciune privind existența maladiei de Newcastle face obiectul unei notificări obligatorii și imediate a autorității competente.

Articolul 4

(1) În cazul în care într-o exploatație se află păsări suspectate de infectare sau contaminare cu maladia de Newcastle, statele membre iau măsuri astfel încât medicul veterinar oficial să pună imediat în aplicare mijloacele de investigare oficiale în vederea confirmării sau infirmării prezenței bolii; în special, acesta efectuează sau solicită efectuarea prelevărilor adecvate în vederea examenelor de laborator.

(2) La primirea notificării de suspectare a bolii, autoritatea competentă pune sub supraveghere oficială exploatația respectivă și dispune, în special:

(a) efectuarea recensământului tuturor categoriilor de păsări din exploatație, precizându-se pentru fiecare dintre acestea numărul păsărilor moarte, al celor care prezintă semne clinice și al celor care nu prezintă astfel de semne. Recensământul trebuie actualizat pentru a se ține seama de numărul de păsări ieșite din ou și moarte în timpul perioadei de suspiciune; datele acestui recensământ trebuie actualizate și prezentate la cerere, putând fi verificate la fiecare inspecție;

(b) menținerea tuturor păsărilor din exploatație în adăposturi sau în alte locuri care permit izolarea de alte păsări;

(c) interzicerea mișcărilor de păsări din exploatație sau înspre exploatație;

(d) necesitatea autorizării de către autoritatea competentă:

— a circulației persoanelor, animalelor și vehiculelor provenite din sau destinate exploatației;

— a circulației cărnii sau a carcaselor păsărilor de curte, a furajelor, a materialelor, a deșeurilor, a dejecțiilor, a așternuturilor de paie, a bălegarului sau a oricărui alt element care ar putea transmite maladia de Newcastle;

(e) interzicerea scoaterii ouălor din exploatație, cu excepția ouălor care sunt trimise direct într-o întreprindere aprobată pentru fabricarea și/sau prelucrarea produselor din ouă în conformitate cu prevederile articolului 6 alineatul (1) din Directiva 89/437/CEE ([1]) și sunt transportate pe baza unei autorizații emise de autoritatea competentă. Această autorizație trebuie să corespundă cerințelor din anexa I;

([1]) Directiva 89/437/CEE a Consiliului din 20 iunie 1989, privind problemele de sănătate și de igienă legate de producerea și introducerea pe piață a produselor din ouă (JO L 272, 22.7.1989, p. 87). Directivă astfel cum a fost modificată de Directiva 89/662/CEE (JO L 395, 30.12.1989, p. 13).

▼B

(f) punerea în aplicare a metodelor adecvate de dezinfecție la intrările și ieșirile din clădirile unde sunt adăpostite păsările, precum și din exploatație;

(g) efectuarea unei anchete epidemiologice în conformitate cu prevederile articolului 7.

(3) Până la intrarea în vigoare a măsurilor oficiale prevăzute la alineatul (2), proprietarul sau deținătorul unei exploatații de păsări suspectate de maladie ia toate măsurile rezonabile pentru a se conforma dispozițiilor alineatului (2), cu excepția literei (g).

(4) Autoritatea competentă poate aplica oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (2) celorlalte exploatații în cazul în care amplasarea, topografia sau contactele lor cu exploatația suspectată de maladie sugerează existența unei posibilități de contaminare.

(5) Măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2) sunt anulate numai după infirmarea suspiciunii legate de maladie de către medicul veterinar oficial.

Articolul 5

(1) Imediat după confirmarea oficială a prezenței maladiei de Newcastle într-o exploatație, statele membre iau măsuri astfel încât autoritatea competentă să dispună, pe lângă măsurile prevăzute la articolul 4 alineatul (2):

(a) sacrificarea imediată a tuturor păsărilor din exploatație. Păsările moarte sau sacrificate, precum și toate ouăle, trebuie distruse. Aceste operațiuni trebuie efectuate astfel încât să se reducă la minimum riscurile de propagare a bolii;

(b) distrugerea sau tratamentul adecvat al tuturor materiilor sau deșeurilor, cum ar fi furajele, așternuturile de paie sau bălegarul, susceptibile de contaminare. Acest tratament, efectuat în conformitate cu instrucțiunile medicului veterinar oficial, trebuie să asigure distrugerea virusului maladiei de Newcastle prezent;

(c) depistarea, în măsura posibilului, și distrugerea cărnii de la păsările provenite din exploatație și sacrificate pe parcursul perioadei de incubație a bolii;

(d) depistarea și distrugerea ouălor destinate incubației ouate în perioada de incubație și scoase din exploatație; plasarea sub supraveghere oficială a păsărilor deja obținute din aceste ouă; depistarea, în măsura posibilului, și distrugerea ouălor de masă ouate în perioada de incubație și scoase din exploatație, cu excepția celor care au fost în prealabil corect dezinfectate;

(e) după executarea operațiunilor prevăzute la literele (a) și (b), în conformitate cu prevederile articolului 11, curățarea și dezinfectarea clădirilor folosite pentru adăpostirea păsărilor, precum și a împrejurimilor acestora, a vehiculelor de transport și a oricărui material care ar putea fi contaminat;

(f) după executarea operațiunilor prevăzute la litera (e), respectarea unui vid sanitar de cel puțin douăzeci și una de zile înainte de reintroducerea păsărilor în exploatație;

(g) efectuarea unei anchete epidemiologice în conformitate cu articolul 7.

▼B

(2) Autoritatea competentă poate extinde măsurile prevăzute la alineatul (1) la alte exploatații învecinate în cazul în care amplasarea, topografia sau contactul cu exploatația în care a fost confirmată maladia permit suspectarea unei eventuale contaminări.

(3) În cazul în care o tulpină a virusului maladiei de Newcastle având un ICPI (indice de patogenitate intracerebrală) mai mare de 0,7 și mai mic de 1,2 a fost izolată într-un cârd de păsări care nu prezintă nici un semn clinic al maladiei de Newcastle și dacă laboratorul comunitar de referință menționat la articolul 15 a demonstrat că izolatul acestui virus provine de la un vaccin activ atenuat împotriva maladiei de Newcastle, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la cerințele stabilite la alineatul (1) literele (a)-(f) cu condiția ca exploatația respectivă să fie plasată sub supraveghere oficială timp de treizeci de zile și, în mod special:

— să se aplice dispozițiile articolului 4 alineatul (2) literele (a), (b), (d), (e) și (f);

— nici o pasăre să nu părăsească exploatația decât pentru a fi dusă direct la un abator desemnat de autoritatea competentă.

Autoritatea competentă care răspunde de abator trebuie informată în legătură cu intenția de a i se trimite păsări pentru sacrificare, încă de la sosire acestea trebuind să fie ținute și sacrificate separat de celelalte păsări.

(4) Carnea proaspătă provenită de la păsările menționate la alineatul (3) din prezentul articol trebuie să poarte marca de sănătate prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 91/494/CEE.

(5) Dispozițiile prevăzute la alineatul (3) sunt reexaminate în funcție de evoluția cercetărilor științifice în vederea adoptării unor norme armonizate pentru utilizarea vaccinurilor împotriva maladiei de Newcastle pe teritoriul Comunității.

Articolul 6

În cazul exploatațiilor care cuprind două sau mai multe efective distincte de păsări, autoritatea competentă poate acorda, pe baza criteriilor stabilite de Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, derogări de la cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) pentru efectivele de păsări sănătoase dintr-o exploatație infectată, cu condiția ca medicul veterinar oficial să confirme că operațiunile sunt efectuate în condiții de deplină separare pe planul găzduirii, al întreținerii și al alimentației, astfel încât virusul să nu se poată propaga de la un cârd la altul.

Articolul 7

(1) Ancheta epidemiologică se referă la:

— durata perioadei pe parcursul căreia este posibil să fi existat maladia de Newcastle în exploatație sau în porumbar;

— posibila sursă a maladiei de Newcastle din exploatație sau din porumbar și identificarea celorlalte exploatații sau porumbare în care se află păsări de curte, porumbei sau alte păsări ținute în captivitate care au putut fi infectate sau contaminate din aceeași sursă;

▼B

— circulația persoanelor, a păsărilor de curte, a porumbeilor și a altor păsări ținute în captivitate sau a animalelor, vehiculelor, ouălor, cărnii și carcaselor, precum și a oricăror materii care ar fi putut transporta virusul maladiei de Newcastle din sau în direcția exploatațiilor sau a porumbarelor respective.

(2) Se constituie o celulă de criză în vederea unei coordonări totale a tuturor măsurilor necesare pentru garantarea eradicării maladiei de Newcastle în cel mai scurt timp, precum și pentru efectuarea anchetei epidemiologice.

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabilește normele generale privind celulele naționale de criză și celulele comunitare de criză.

Articolul 8

(1) Atunci când medicul veterinar oficial are motive întemeiate să considere că păsările dintr-o exploatație ar fi putut fi contaminate ca urmare a circulației persoanelor, animalelor, vehiculelor sau în orice alt mod, exploatația este plasată sub control oficial în conformitate cu alineatul (2).

(2) Scopul controlului oficial este depistarea imediată a prezenței maladiei de Newcastle, efectuarea recensământului și controlul mișcărilor de păsări, precum și eventuala realizare a acțiunii prevăzute la alineatul (3).

(3) În cazul în care o exploatație a fost supusă controlului oficial în conformitate cu alineatele (1) și (2), autoritatea competentă interzice scoaterea păsărilor din exploatație, cu excepția acelora care sunt transportate direct la un abator sub control oficial în vederea sacrificării imediate. Înainte de acordarea autorizației menționate anterior, medicul veterinar oficial trebuie să efectueze o examinare clinică a păsărilor care să permită excluderea prezenței maladiei de Newcastle în exploatație. Restricțiile legate de mișcare prevăzute în prezentul articol se impun timp de douăzeci și una de zile începând din ultima zi a potențialei contaminări; totuși, aceste restricții trebuie aplicate pentru o perioadă de cel puțin șapte zile.

(4) În cazul în care condițiile permit acest lucru, autoritatea competentă poate limita măsurile prevăzute în prezentul articol la o parte a exploatației și la păsările aflate aici, cu condiția ca acestea să fi fost adăpostite, întreținute și hrănite în mod cu totul separat de către un personal distinct.

(5) În cazul în care medicul veterinar oficial are motive să considere că porumbeii călători sau orice porumbar au fost contaminați cu virusul maladiei de Newcastle, acesta ia toate măsurile necesare astfel încât porumbarul să facă obiectul unor restricții care să includă interzicerea mișcării porumbeilor călători în afara porumbarului timp de douăzeci și una de zile.

Articolul 9

(1) Imediat după confirmarea oficială a diagnosticării maladiei de Newcastle la păsări, statele membre iau măsuri astfel încât autoritatea competentă să delimiteze, în jurul exploatației infectate, o zonă de protecție pe o rază de minimum trei kilometri, înscrisă la rândul ei într-o zonă de supraveghere cu o rază minimă de zece kilometri. Delimitarea zonelor trebuie să țină cont de factori de natură geografică, administrativă, ecologică și epizootiologică legați de maladia de Newcastle și de structurile de control.

▼B

(2) Măsurile aplicate în zona de protecție cuprind:

(a) identificarea tuturor exploatațiilor care dețin păsări în interiorul zonei;

(b) inspecții periodice în toate exploatațiile care dețin păsări, examinarea clinică a păsărilor, inclusiv, dacă este cazul, prelevarea unor eșantioane în vederea examinării de laborator; păstrarea unui registru de inspecții și observații;

(c) menținerea tuturor păsărilor în spațiile de adăpostire sau în orice alt loc care permite izolarea acestora;

(d) punerea în aplicare a metodelor adecvate de dezinfectare la intrările și ieșirile din exploatație;

(e) controlarea circulației persoanelor care manipulează păsările, carcasele de păsări și ouăle, precum și controlarea vehiculelor care transportă păsări, carcase de păsări și ouă în interiorul zonei; transportul păsărilor este în general interzis, cu excepția cazului tranzitului pe magistrale rutiere sau feroviare;

(f) interzicerea scoaterii păsărilor și ouălor destinate incubației din exploatația în care se află, cu excepția cazului în care autoritatea competentă a autorizat transportul:

(i) păsărilor în vederea sacrificării imediate într-un abator situat de preferință în zona infectată sau, dacă nu este posibil, într-un alt abator situat în afara zonei și desemnat de autoritatea competentă. Carnea acestor păsări trebuie marcată cu marca specială de sănătate prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 91/494/CEE ([1]);

(ii) puilor de o zi sau al puicuțelor ouătoare spre o exploatație situată în zona de supraveghere și în care nu se află alte păsări. Totuși, statele membre care nu sunt în măsură să realizeze transportul puilor de o zi sau al puicuțelor ouătoare spre o exploatație situată în zona de supraveghere sunt autorizate, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, să realizeze transportul puilor și al puicuțelor într-o exploatație situată în afara zonei de supraveghere. Exploatațiile menționate anterior trebuie plasate sub control oficial în conformitate cu prevederile articolului 8 alineatul (2);

(iii) ouălor destinate incubației spre un incubator desemnat de autoritatea competentă, ouăle și ambalajele acestora trebuind dezinfectate înainte de plecare.

Mișcările menționate la punctele (i), (ii) și (iii) trebuie să se realizeze direct, sub control oficial. Acestea nu pot fi autorizate decât după ce medicul veterinar oficial a efectuat o inspecție sanitară a exploatației. Mijloacele de transport utilizate trebuie curățate și dezinfectate înainte și după utilizare;

(g) interzicerea ridicării sau aruncării fără autorizație a așternuturilor uzate și a excrementelor de pasăre;

([1]) Directiva 91/494/CEE a Consiliului din 26 iunie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile de carne proaspătă de pasăre provenind din țări terțe (JO L 268, 24.9.1991, p. 35).

▼B

(h) interzicerea organizării de târguri, piețe, expoziții sau alte forme de aglomerări de păsări de curte sau de alte păsări.

(3) Anularea măsurilor din zona de protecție intervine cel mai devreme la douăzeci și una de zile după efectuarea operațiunilor preliminare de curățare și dezinfectare în exploatația infectată, conform prevederilor articolului 11. Zona de protecție este apoi cuprinsă în zona de supraveghere.

(4) Măsurile aplicate în zona de supraveghere cuprind:

(a) identificarea tuturor exploatațiilor care dețin păsări în zonă;

(b) controlarea mișcărilor de păsări și a circulației ouălor destinate incubației în interiorul zonei;

(c) interzicerea mișcărilor de păsări în afara zonei în primele cincisprezece zile, cu excepția transportării direct spre un abator situat în afara zonei de supraveghere și desemnat de autoritatea competentă. Carnea acestor păsări trebuie marcată cu marca specială de sănătate prevăzută la articolul 5 din Directiva 91/494/CEE;

(d) interzicerea circulației ouălor destinate incubației în afara zonei de supraveghere, cu excepția transportării spre incubatoare desemnate de autoritatea competentă. Ouăle și ambalajele acestora trebuie dezinfectate înainte de plecare;

(e) interzicerea transportării așternuturilor uzate și a excrementelor de pasăre în afara zonei;

(f) interzicerea organizării de târguri, piețe, expoziții sau alte forme de aglomerări de păsări de curte sau de alte păsări;

(g) fără a se aduce atingere cazurilor prevăzute la literele (a) și (b), interzicerea circulației păsărilor, cu excepția tranzitului pe magistrale rutiere sau feroviare.

(5) Anularea măsurilor aplicate în zona de supraveghere intervine cel mai devreme la treizeci de zile după executarea operațiunilor preliminare de curățare și dezinfectare în exploatația infectată, în conformitate cu prevederile articolului 11.

(6) În cazul în care zonele sunt situate pe teritoriul mai multor state membre, autoritățile competente ale statelor membre în cauză colaborează în vederea delimitării zonelor menționate la alineatul (1). Totuși, dacă este necesar, zona de protecție și zona de supraveghere pot fi delimitate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

(7) Atunci când ancheta epidemiologică menționată la articolul 7 confirmă faptul că focarul se datorează unei infecții care nu se extinde, dimensiunea și durata de aplicare a zonelor de protecție și de supraveghere se pot reduce în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 10

Statele membre iau măsuri astfel încât:

(a) autoritatea competentă să stabilească măsurile care permit verificarea circulației ouălor, a păsărilor de curte și a altor păsări ținute în captivitate;

(b) proprietarul sau deținătorul păsărilor de curte și/sau al porumbeilor călători și/sau al păsărilor ținute în captivitate să fie obligat să furnizeze, la cererea autorității competente, informațiile privind circulația păsărilor și a ouălor către sau de la exploatația sa, precum și informațiile privind competițiile sau expozițiile la care au participat porumbeii călători;

▼B

(c) orice persoană care practică transportul sau comerțul cu păsări de curte, ouă, porumbei călători și păsări ținute în captivitate să fie capabilă să furnizeze autorității competente informațiile privind circulația păsărilor de curte, a ouălor, a porumbeilor călători și a păsărilor ținute în captivitate pe care le-a transportat sau comercializat și orice alt element legat de aceste informații.

Articolul 11

Statele membre iau măsuri astfel încât:

(a) dezinfectantele recomandate, precum și concentrațiile lor să fie aprobate oficial de autoritatea competentă;

(b) operațiunile de curățare și dezinfectare să fie efectuate sub control oficial în conformitate cu:

(i) instrucțiunile date de medicul veterinar oficial;

(ii) procedura de curățare și dezinfectare a unei exploatații, prevăzută în anexa II.

Articolul 12

Prelevările de eșantioane și examenele de laborator pentru depistarea prezenței virusului maladiei de Newcastle trebuie efectuate în conformitate cu anexa III.

Articolul 13

Statele membre asigură autorității competente posibilitatea de a lua toate măsurile necesare în vederea informării persoanelor care locuiesc în zonele de protecție și de supraveghere cu privire la restricțiile în vigoare, precum și toate dispozițiile care se impun în vederea punerii în aplicare adecvate a acestor măsuri.

Articolul 14

(1) Statele membre iau măsuri astfel încât în fiecare stat membru să se desemneze:

(a) un laborator național care să dispună de instalații și de personal specializat pentru a realiza în permanență tipajul caracteristicilor antigenice și biologice ale virusului maladiei de Newcastle, precum și pentru a confirma rezultatele obținute de laboratoarele regionale de diagnosticare;

(b) un laborator național care să verifice reactivii utilizați de laboratoarele regionale de diagnosticare;

(c) un institut sau un laborator național care să verifice eficiența, activitatea și puritatea vaccinurilor utilizate profilactic în țara respectivă sau stocate pentru a face față unei intervenții în caz de urgență.

▼M3

(2) Laboratoarele naționale menționate la alineatul (1) răspund de coordonarea standardelor și a metodelor de diagnosticare, de utilizarea reactivilor și de testarea vaccinurilor.

(3) Laboratoarele naționale menționate la alineatul (1) răspund de coordonarea standardelor și a metodelor de diagnosticare stabilite de fiecare laborator de diagnosticare a maladiei de Newcastle în statul membru respectiv. În acest scop:

▼B

(a) pot furniza laboratoarelor naționale reactivi de diagnosticare;

(b) controlează calitatea tuturor reactivilor de diagnosticare utilizați în statul membru respectiv;

(c) organizează periodic teste comparative;

(d) conservă izolați ai virusului maladiei de Newcastle proveniți din cazuri confirmate în statul membru respectiv;

(e) confirmă rezultatele pozitive obținute în laboratoarele de diagnosticare regionale.

▼M3

(4) Laboratoarele naționale menționate la alineatul (1) cooperează cu laboratorul comunitar de referință prevăzut la articolul 15.

(5) Statele membre mențin actualizate listele laboratoarelor sau a institutelor naționale menționate la alineatul (1) și le pun la dispoziția celorlalte state membre și a publicului.

Se pot adopta norme detaliate pentru aplicarea unitară a prezentului alineat, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 alineatul (2).

▼M4

Articolul 15

(1) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia desemnează un laborator de referință al Uniunii Europene pentru maladia de Newcastle. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25.

(2) Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru maladia de Newcastle are următoarele competențe și responsabilități:

(a) să coordoneze, pe baza consultărilor cu Comisia, metodele de diagnosticare a maladiei de Newcastle în statele membre, în special prin:

(i) tipizarea, păstrarea și eliberarea de tulpini de virus al maladiei de Newcastle în vederea efectuării testelor serologice și a preparării antiserului;

(ii) eliberarea de seruri standard și de reactivi de referință pentru laboratoarele de referință naționale în vederea standardizării testelor și a reactivilor utilizați în statele membre;

(iii) constituirea și conservarea unei colecții de tulpini și de izolați ai virusului maladiei de Newcastle;

(iv) organizarea periodică de teste comparative pentru procedurile de diagnosticare la nivelul Uniunii;

(v) colectarea și coroborarea datelor și informațiilor privind metodele de diagnosticare utilizate și rezultatele testelor efectuate în Uniune;

(vi) caracterizarea izolaților de virusuri ale maladiei de Newcastle prin metodele cele mai avansate pentru a promova o mai bună înțelegere a epidemiologiei maladiei de Newcastle;

▼M4

(vii) monitorizarea evoluției situației, la nivel mondial, în privința supravegherii, epidemiologiei și prevenirii maladiei de Newcastle;

(viii) acumularea experienței în privința virusului maladiei de Newcastle și a altor virusuri relevante pentru realizarea unui diagnostic diferențiat rapid;

(ix) însușirea de cunoștințe aprofundate în prepararea și utilizarea produselor de medicină veterinară imunologică utilizate pentru eradicarea și controlul maladiei de Newcastle;

(b) să contribuie activ la identificarea focarelor maladiei de Newcastle în statele membre prin studierea izolaților de virus care îi sunt trimiși în vederea confirmării diagnosticului, a caracterizării și a efectuării studiilor epidemiologice;

(c) să faciliteze instruirea sau reinstruirea experților în diagnostic de laborator în vederea armonizării tehnicilor pe întreg teritoriul Uniunii.

▼B

Articolul 16

(1) Statele membre se asigură că:

(a) vaccinarea împotriva maladiei de Newcastle cu vaccinuri autorizate de autoritatea competentă se poate practica în cadrul măsurilor profilactice sau în completarea măsurilor de combatere luate la apariția bolii;

(b) sunt autorizate numai vaccinurile care au primit o autorizație de introducere pe piață din partea autorității competente a statului membru în care este utilizat vaccinul.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, se pot stabili și alte criterii privind utilizarea vaccinurilor împotriva maladiei de Newcastle.

Articolul 17

(1) Orice stat membru care practică vaccinarea preventivă benevolă sau obligatorie împotriva maladiei de Newcastle la păsări informează Comisia și celelalte state membre în legătură cu aceasta.

(2) Informațiile furnizate în conformitate cu alineatul (1) trebuie să precizeze:

— caracteristicile și compoziția fiecărui vaccin utilizat;

— modalitățile de controlare a distribuirii, depozitării și utilizării vaccinurilor;

— speciile și categoriile de păsări care pot sau trebuie să fie vaccinate;

— zonele în care se poate sau trebuie să se facă vaccinarea;

— motivele pentru care s-a efectuat vaccinarea.

▼B

(3) Statele membre pot prevedea punerea în aplicare a unui program de vaccinare pentru porumbeii călători. În acest caz, ele trebuie să informeze Comisia în acest sens. Fără să aducă atingere unui astfel de program, statele membre iau măsuri astfel încât organizatorii de concursuri și expoziții să stabilească dispozițiile necesare pentru a se înscrie în competiții sau expoziții doar porumbeii călători care au fost vaccinați împotriva maladiei de Newcastle.

(4) Normele de aplicare a prezentului articol, în special în ceea ce privește criteriile care trebuie adoptate, precum și eventualele derogări care pot fi acordate în funcție de statutul sanitar al statelor membre se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 18

(1) Statele membre se asigură că, atunci când existența maladiei de Newcastle este confirmată, autoritatea competentă, pentru a completa măsurile de combatere prevăzute în prezentul regulament, poate defini o zonă teritorială și o perioadă în care se va realiza, în termen optim, sub control oficial, vaccinarea sistematică (vaccinarea de urgență) a speciilor de păsări desemnate. Statul membru care efectuează o vaccinare de urgență informează Comisia și celelalte state membre, în cadrul Comitetului veterinar permanent instituit prin Decizia 68/361/CEE ([1]), în legătură cu situația privind maladia de Newcastle și cu programul de vaccinări de urgență.

(2) În cazul prevăzut la alineatul (1), vaccinarea sau revaccinarea păsărilor este interzisă în exploatația în care se aplică restricțiile prevăzute la articolul 4.

(3) În cazul prevăzut la alineatul (1):

(a) speciile de păsări desemnate pentru vaccinare trebuie vaccinate în cel mai scurt timp;

(b) orice pasăre dintr-o specie desemnată, ieșită din ou sau adusă într-o exploatație din zona de vaccinare trebuie să fie sau să fi fost vaccinată;

(c) pe întreaga durată a derulării operațiunilor de vaccinare prevăzute la alineatul (1), păsările din speciile desemnate, aflate în exploatații situate în zona de vaccinare, trebuie să rămână aici, cu excepția:

— puilor de o zi transportați către o exploatație situată în interiorul zonei de vaccinare unde trebuie vaccinați;

— păsărilor transportate direct către un abator situat în zona de vaccinare în vederea sacrificării imediate. Dacă abatorul se află în afara zonei de vaccinare, transporturile de păsări nu sunt autorizate decât după ce medicul veterinar oficial a efectuat o inspecție sanitară a exploatației;

([1]) JO L 255, 18.10.1968, p. 23.

▼B

(d) în cazul în care operațiunile de vaccinare prevăzute la punctul (a) s-au încheiat, scoaterea din zona de vaccinare este autorizată:

— pentru puii de o zi destinați producției de carne, transportați către o exploatație unde trebuie vaccinați; exploatația respectivă trebuie menținută sub supraveghere până la sacrificarea puilor transportați;

— pentru păsările vaccinate de peste douăzeci și una de zile și destinate sacrificării imediate;

— pentru ouăle destinate incubației provenite de la păsări reproducătoare vaccinate cu cel puțin trei săptămâni înainte și care au fost în prealabil dezinfectate împreună cu ambalajele lor.

(4) Măsurile prevăzute la alineatul (3) literele (b) și (d) sunt menținute timp de trei luni după încheierea operațiunilor de vaccinare prevăzute la alineatul (1); ele pot fi reînnoite pe parcursul uneia sau mai multor perioade suplimentare de trei luni.

(5) Prin derogare de la prevederile alineatului (3) literele (a) și (b), autoritatea competentă poate scuti de vaccinarea sistematică prevăzută anumite efective de păsări cu valoare științifică deosebită, cu condiția să ia toate măsurile necesare pentru a asigura protecția sanitară și supravegherea serologică periodică a efectivelor respective de păsări.

(6) Comisia urmărește evoluția situației maladiei și, dacă este necesar, poate lua o decizie privind în special controlul circulației și al vaccinării, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 19

(1) În cazul în care porumbeii călători sau speciile de păsări ținute în captivitate sunt suspectate de infectare cu maladia de Newcastle, statele membre se asigură că medicul veterinar oficial pune imediat în aplicare mijloacele de investigare oficiale pentru a confirma sau infirma prezența bolii; în special, medicul veterinar oficial efectuează sau solicită efectuarea prelevărilor adecvate în vederea examenelor de laborator.

(2) La notificarea suspiciunii, autoritatea competentă plasează porumbarul sau exploatația sub supraveghere oficială și dispune ca nici un porumbel, nici o pasăre ținută în captivitate, sau orice alt element care ar putea transmite maladia de Newcastle, să nu poată părăsi porumbarul sau exploatația.

(3) Măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2) nu sunt anulate decât dacă suspiciunea legată de maladia de Newcastle este infirmată de medicul veterinar oficial.

(4) La confirmarea oficială a infecției, autoritatea competentă solicită, în special:

(a) aplicarea măsurilor de control și eradicare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (b), (e) și (f) în cazul porumbeilor călători sau al păsărilor ținute în captivitate și pentru porumbarele sau exploatațiile infectate cu maladia de Newcastle sau

▼B

(b) cel puțin:

(i) interzicerea circulației porumbeilor sau a păsărilor ținute în captivitate în afara porumbarului sau exploatației timp de cel puțin 60 de zile după dispariția semnelor clinice ale maladiei de Newcastle;

(ii) distrugerea sau tratarea oricărei materii sau a oricărui deșeu care ar putea fi contaminat. Tratarea trebuie să garanteze distrugerea oricărui virus al maladiei de Newcastle prezent și a oricăror deșeuri acumulate în timpul perioadei de 60 de zile menționată la punctul (i);

(c) o anchetă epidemiologică în conformitate cu prevederile articolului 7.

▼M4

(5) În măsura în care este necesar pentru buna punere în aplicare a măsurilor prevăzute în prezentul articol, statele membre furnizează Comisiei informații privind situația bolii și măsurile de control aplicate, în cadrul Comitetului permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale.

(6) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia poate stabili norme privind informațiile care trebuie furnizate de statele membre Comisiei, astfel cum sunt prevăzute la alineatul (5) de la prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25.

▼B

Articolul 20

(1) Se interzice utilizarea, în alimentația păsărilor, a apei cu grăsimi provenite de la mijloacele de transport internaționale cum ar fi navele, vehiculele terestre și aeronavele; această apă cu grăsimi trebuie colectată și distrusă sub control oficial.

(2) Utilizarea, în alimentația păsărilor, a apei cu grăsimi alta decât cea menționată la alineatul (1) sau a resturilor de păsări nu poate fi autorizată decât după tratarea la cald în instalații adecvate care garantează că boala nu este transmisă și asigură distrugerea virusului maladiei de Newcastle.

(3) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, Comisia stabilește, dacă este necesar, normele de aplicare a dispozițiilor alineatului (2).

▼M4

Articolul 21

(1) Fiecare stat membru stabilește un plan de urgență care precizează măsurile naționale care trebuie puse în aplicare în cazul apariției unui focar de maladie de Newcastle. Planul de urgență se actualizează, după caz, pentru a ține seama de evoluția situației.

Planul de urgență trebuie să permită accesul la instalații, la echipament, la personal și la orice material adecvat necesar pentru o eradicare rapidă și eficientă a focarului de maladie de Newcastle. El trebuie să ofere o indicație precisă a necesarului de vaccinuri estimat de fiecare stat membru pentru o vaccinare de urgență.

▼M4

(2) Planurile de urgență și eventualele actualizări ale acestora se transmit Comisiei.

(3) Comisia examinează planurile de urgență și eventualele actualizări ale acestora pentru a stabili dacă acestea permit atingerea obiectivului vizat și propune statului membru respectiv orice modificare necesară, în special în vederea garantării compatibilității lor cu cele ale celorlalte state membre.

Comisia aprobă planurile de urgență și eventualele actualizări ale acestora, eventual modificate, în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 25.

(4) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia poate stabili criteriile care trebuie să fie aplicate de statele membre pentru elaborarea planurilor de urgență. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 25.

▼B

Articolul 22

În măsura în care acest lucru este necesar pentru punerea în aplicare uniformă a prezentei directive și în colaborare cu autoritățile competente, experții Comisiei pot efectua controale la fața locului. În acest scop, ei pot controla un procent semnificativ de unități reprezentative pentru a verifica dacă autoritățile competente controlează respectarea dispozițiilor prezentei directive de către unitățile respective. Comisia informează statele membre în legătură cu rezultatul controalelor efectuate.

Statul membru pe teritoriul căruia se efectuează controlul oferă experților tot sprijinul necesar pentru îndeplinirea misiunii lor.

Normele de aplicare a dispozițiilor prezentului articol se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25.

Articolul 23

Condițiile de participare financiară a Comunității la acțiunile legate de punerea în aplicare a prezentei directive sunt stabilite prin Decizia 90/424/CEE.

Articolul 24

În măsura în care este necesar, anexele sunt modificate de către Consiliu, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, în special pentru a ține cont de evoluția cercetărilor și a procedurilor de diagnosticare.

▼**M4**

Articolul 25

(1) Comisia este asistată de Comitetul permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, instituit prin articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul articol, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

▼**B**

Articolul 26

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma cu prezenta directivă înainte de 1 octombrie 1993. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 27

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

▼B

ANEXA I

AUTORIZAȚIA PENTRU SCOATEREA OUĂLOR DINTR-O EXPLOATAȚIE SUPUSĂ CONDIȚIILOR ARTICOLULUI 4 ALINEATUL (2) LITERA (e) DIN PREZENTA DIRECTIVĂ

Autorizația eliberată de autoritatea competentă în scopul transportării ouălor dintr-o exploatație suspectată în care se aplică dispozițiile articolului 4 alineatul (2) litera (e) spre o unitate desemnată pentru fabricarea și prelucrarea produselor din ouă în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatul (1) din Directiva 89/437/CEE, denumită în continuare „unitate desemnată”, trebuie să respecte condițiile următoare:

1. pentru a putea fi scoase din exploatația suspectată, ouăle trebuie:

   (a) să îndeplinească cerințele din capitolul IV din anexa la Directiva 89/437/CEE;

   (b) să fie trimise direct de la exploatația suspectată la unitatea desemnată; fiecare transport trebuie sigilat înainte de plecare de către medicul veterinar oficial al exploatației suspecte și trebuie să rămână sigilat pe toată durata transportului până la unitatea desemnată;

2. medicul veterinar oficial al exploatației suspecte informează autoritatea competentă a unității desemnate în legătură cu intenția de a trimite ouăle;

3. autoritatea competentă responsabilă cu unitatea desemnată ia măsuri astfel încât:

   (a) ouăle menționate la punctul 1 litera (b) să fie izolate de celelalte ouă din momentul sosirii în unitate și până la momentul prelucrării;

   (b) cojile acestor ouă să fie considerate material cu risc ridicat în conformitate cu dispozițiile articolului 2 alineatul (2) din Directiva 90/667/CEE ([1]) și să fie tratate în conformitate cu cerințele stabilite în capitolul II din directiva menționată anterior;

   (c) ambalajele, vehiculele utilizate pentru transportul ouălor menționate la punctul 1 litera (b) și toate locurile cu care ouăle au intrat în contact să fie curățate și dezinfectate astfel încât orice virus al maladiei de Newcastle să fie distrus;

   (d) medicul veterinar oficial al exploatației suspecte este informat în legătură cu orice expediere de ouă tratate.

([1]) Directiva 90/667/CEE a Consiliului din 27 noiembrie 1990 de adoptare a normelor sanitare privind eliminarea și prelucrarea deșeurilor animale, introducerea acestora pe piață, precum și protejarea împotriva agenților patogeni a furajelor de origine animală sau pe bază de pește, și de modificare a Directivei 90/425/CEE (JO L 363.27.12.1990, p. 51).

▼B

ANEXA II

PROCEDURA DE CURĂȚARE ȘI DE DEZINFECTARE A UNEI EXPLOATAȚII INFECTATE

I. **Curățarea și dezinfecția preliminară**

(a) După ce carcasele de păsări au fost ridicate în vederea distrugerii, zonele în care au fost adăpostite păsările și orice parte de clădire, țarc etc. contaminate în timpul sacrificării sau inspecției *post mortem* trebuie stropite cu dezinfectantul aprobat în conformitate cu dispozițiile articolului 11 din prezenta directivă.

(b) Resturile de țesuturi, organe sau de ouă care ar fi putut contamina clădirile, țarcurile, instrumentele etc. trebuie recuperate cu atenție și distruse împreună cu carcasele.

(c) Dezinfectantul utilizat trebuie să rămână pe suprafața tratată cel puțin 24 de ore.

II. **Curățarea finală și dezinfecția**

(a) Grăsimea și murdăria trebuie îndepărtate de pe toate suprafețele prin aplicarea unui agent degresant, apoi spălate cu apă.

(b) După spălarea cu apă descrisă la punctul (a) se aplică din nou dezinfectant.

(c) După șapte zile, incintele trebuie tratate cu un agent degresant, limpezite cu apă rece, stropite cu dezinfectant și limpezite din nou cu apă.

(d) Așternuturile uzate și excrementele trebuie tratate printr-o metodă care poate distruge virusul. În cadrul acestei metode trebuie inclusă cel puțin una dintre următoarele proceduri:

(i) incinerarea sau tratarea cu aburi la o temperatură de 70 °C;

(ii) îngroparea la o adâncime care să nu permită accesul paraziților și al păsărilor sălbatice;

(iii) depozitarea și umezirea (dacă este necesar pentru facilitarea fermentației), acoperirea pentru a se menține căldura astfel încât să se atingă o temperatură de 20 °C și să rămână acoperite timp de 42 de zile astfel încât să fie împiedicat accesul paraziților și al păsărilor sălbatice.

▼B

ANEXA III

METODE DE DIAGNOSTICARE PENTRU CONFIRMARE ȘI DIAGNOSTICURI DIFERENȚIATE ALE MALADIEI DE NEWCASTLE

Procedurile de izolare și de caracterizare a virusului maladiei de Newcastle prezentate în continuare trebuie considerate linii directoare și cerințe minime de aplicat pentru diagnosticarea bolii.

Virusul care provoacă maladia de Newcastle este virusul prototip *Paramyxoviridae*. În prezent există nouă grupe de paramixovirusuri aviare care pot fi distinse serologic, denumite PMV-1, PMV-2, …, PMV-9. Toate tulpinile de virus al maladiei de Newcastle sunt clasificate în grupul PMV-1. În cadrul tehnicilor de diagnosticare care permit confirmarea maladiei de Newcastle, precum și pentru diagnosticul diferențiat, se aplică următoarea definiție:

Maladia de Newcastle este o infecție provocată de toate tulpinile aviare ale paramixovirusului 1, având, la puii de o zi, un indice de patogenitate intracerebrală (ICPI) mai mare de 0,7.

CAPITOLUL 1

Eșantionarea și prelucrarea probelor

1. *Probe*

Tampoane cloacale (sau fecale) și tampoane traheale de la păsările bolnave; fecale sau conținut de organe (intestin, encefal, trahee, plămâni, ficat, splină și altele) vizibil afectate, provenite de la carcase proaspete de păsări.

2. *Prelucrarea probelor*

Organele și țesuturile menționate în alineatul (1) pot fi comasate, dar este obligatoriu ca materiile fecale să fie prelucrate separat. Tampoanele trebuie introduse într-o cantitate de mediu antibiotic suficientă pentru a asigura imersia totală. Probele de organe și excremente trebuie omogenizate (cu ajutorul unui omogenizator închis sau cu un mojar cu nisip steril) într-un mediu antibiotic până la obținerea unor suspensii de 10-20 % p/v în mediu. Se lasă în repaus suspensiile timp de aproximativ două ore la temperatura camerei (sau o perioadă mai lungă la 4 °C), apoi se clarifică prin centrifugare (de exemplu 800 până la 1 000 g timp de zece minute).

3. *Mediu antibiotic*

Diferite laboratoare au utilizat cu succes diverse compoziții ale mediului antibiotic, iar laboratoarele menționate în anexa II sunt în măsură să ofere recomandări în acest sens. Pentru eșantioanele de excremente sunt necesare concentrații ridicate de antibiotice. Amestecul următor este tipic: 10 000 unități/ml de penicilină, 10 mg/ml de streptomicină, 0,25 mg/ml de gentamicină și 5 000 unități/ml de micostatin într-o soluție tampon de fosfat salin (STP). Cantitățile pot fi de cinci ori mai mici pentru țesuturile și tampoanele traheale. Pentru controlarea prezenței *Chlamydia* se autorizează adăugarea a 50 mg/ml de oxitetraciclină. La realizarea mediului, pH-ul trebuie verificat după adăugarea antibioticelor și ajustat pentru a se obține un pH neutru cuprins între 7,0 și 7,4.

CAPITOLUL 2

Izolarea virusului

Izolarea virusului pe ouă embrionate de găină

Se inoculează între 0,1 și 0,2 ml din supernatantul clarificat în cavitatea alantoidiană a cel puțin patru ouă embrionate de găină puse la incubat timp de 8-10 zile. Ideal este ca aceste ouă să provină de la un efectiv liber de germeni specifici patogeni dar, dacă acest lucru nu este posibil, se admite utilizarea ouălor provenite de la un efectiv recunoscut ca liber de anticorpi contra maladiei de Newcastle. Ouăle inoculate se păstrează la 37 °C și se efectuează zilnic mirajul.

▼B

În mod progresiv, ouăle care conțin embrioni morți sau pe punctul de a muri, precum și toate ouăle rămase după șase zile de inoculare trebuie refrigerate la o temperatură de 4 °C, iar din lichidul alantoidian/amniotic se verifică hemaglutininele. În absența hemaglutinării se repetă această procedură utilizându-se ca *inoculum* lichidul alantoidian/amniotic nediluat.

Dacă există hemaglutinare, prezența bacteriilor trebuie exclusă prin cultură. Dacă există bacterii, se admite trecerea lichidului printr-un filtru cu membrana de 450 nm, adăugarea unui supliment de antibiotice și inocularea ouălor embrionate conform procedurii menționate anterior.

CAPITOLUL 3

Diagnosticul diferențial

1. *Diferențiere preliminară*

Intenția este ca orice virusuri hemaglutinante să fie prezentate laboratorului național în vederea identificării complete, a caracterizării și efectuării testelor de patogenitate. Totuși, este importantă punerea în aplicare, cât mai repede posibil, a unor măsuri interimare de combatere a maladiei de Newcastle vizând limitarea răspândirii virusului, iar laboratoarele regionale trebuie să poată identifica prezența unui virus al acestei boli. Lichidele hemaglutinante trebuie utilizate într-un test de hemaglutinare în conformitate cu descrierea din capitolele 5 și 6. O inhibare pozitivă, adică 2^4 sau mai mult, cu ajutorul unui antiser policlonal specific de virus al maladiei de Newcastle având un titru de cel puțin 2^9 poate servi la identificarea preliminară care permite punerea în aplicare a măsurilor interimare de control.

2. *Confirmare*

Laboratorul național trebuie să stabilească diagnosticul diferențial complet al oricărui agent hemaglutinant. Confirmarea virusului maladiei de Newcastle trebuie să se facă din nou prin inhibare, cu ajutorul unor teste de inhibare a hemaglutinării cu antiseruri monospecifice de pui. Trebuie efectuate teste de verificare a indicelui de patogenitate intracerebral, în conformitate cu procedura descrisă în capitolul 7, pe toți izolații pozitivi. Indicii de patogenitate de peste 0,7 indică prezența virusului și impun aplicarea tuturor măsurilor de control.

Progresele recente în tipizarea virusului maladiei de Newcastle, în special tehnicile care utilizează anticorpi monoclonali, au permis gruparea tulpinilor și a izolaților. În special, există anticorpi monoclonali specifici ai tulpinilor vaccinale utilizate pe teritoriul Comunității care pot fi utilizați în reacțiile simple de inhibare a hemaglutinării.

Întrucât tulpini de virus din vaccinurile vii pot fi deseori izolate din eșantioane de pasăre, avantajele identificării lor rapide de către laboratorul național sunt evidente. Acești anticorpi monoclonali trebuie să poată fi obținuți de la laboratorul comunitar de referință și furnizați laboratoarelor naționale pentru a se permite confirmarea izolării virusurilor vaccinale.

Laboratoarele naționale trebuie să prezinte toți agenții de hemaglutinare laboratorului comunitar de referință.

3. *Continuarea tipizării și caracterizării izolaților*

Laboratorul comunitar de referință trebuie să primească toate virusurile hemaglutinante de la laboratoarele naționale în scopul completării studiilor antigenice și genetice care permit o mai bună înțelegere a epizootiologiei bolilor pe teritoriul Comunității, în cadrul funcțiilor și obligațiilor laboratorului de referință.

▼B

CAPITOLUL 4

Teste rapide de detectare a virusului și a anticorpilor maladiei de Newcastle

Teste rapide de detectare a virusului maladiei de Newcastle la păsările vaccinate și detectarea anticorpilor la păsările nevaccinate.

1. *Detectarea virusului maladiei de Newcastle*

Pentru diagnosticarea infecțiilor la păsările vaccinate au fost utilizate diferite teste rapide care permit detectarea directă a antigenilor maladiei de Newcastle. Testele cel mai des utilizate până în prezent sunt testele cu anticorpi fluorescenți pe secțiuni longitudinale ale traheei și testele cu anticorpi cu peroxidază pe encefal. Se pot folosi, de asemenea, alte teste de detectare directă a antigenului pentru infecțiile cauzate de virusul maladiei de Newcastle.

Inconvenientul acestora este că nu se poate realiza examinarea tuturor siturilor potențiale de replicare a virusului maladiei de Newcastle la păsările vaccinate. De exemplu, faptul că nu există o dovadă evidentă a prezenței virusului în trahee nu exclude posibilitatea de replicare a acestuia în intestin. Nu se recomandă folosirea în mod obișnuit a nici unei metode directe de identificare a maladiei de Newcastle, deși, în condiții speciale, astfel de teste pot fi utile.

2. *Detectarea de anticorpi la păsările nevaccinate*

Majoritatea laboratoarelor care efectuează diagnosticarea maladiei de Newcastle sunt familiarizate cu testul de inhibare a hemaglutinării, iar recomandarea prezentată în continuare se referă la măsurarea anticorpilor virusului în cadrul acestui test. Totuși, se pot folosi cu succes metode imuno-enzimatice (ELISA) pentru detectarea anticorpilor antivirus. În cazul în care se dorește utilizarea unui test ELISA la nivelul unui laborator regional, se recomandă verificarea testului de către laboratorul național menționat în anexa II.

(a) Eșantioane

Eșantioanele de sânge trebuie prelevate de la toate păsările pentru efectivele formate din mai puțin de 20 de păsări și de la 20 de păsări în cazul efectivelor mai numeroase (există astfel o probabilitate de 99 % de a depista măcar un ser pozitiv dacă cel puțin 25 % dintre păsările din efectiv sunt pozitive, indiferent de numărul total al păsărilor din efectiv). În vederea efectuării testului sângele se lasă să se coaguleze și se extrage serul.

(b) Depistarea anticorpilor

Capacitatea eșantioanelor individuale de ser de a inhiba antigenul hemaglutinant al virusului maladiei de Newcastle trebuie verificată prin testele standard de inhibare a hemaglutinării descrise în capitolul 6.

În ceea ce privește necesitatea de a utiliza patru sau opt unități hemaglutinante pentru testul de inhibare a hemaglutinării, părerile sunt împărțite. Se pare că ambele soluții sunt valabile, iar alegerea ar trebui lăsată la latitudinea laboratoarelor naționale. Totuși antigenul utilizat va afecta nivelul la care se consideră că un ser este pozitiv: cu patru unități hemaglutinante se consideră pozitiv orice ser al cărui titru este mai mare sau egal cu 2^4, iar cu opt unități hemaglutinante orice ser al cărui titru este mai mare sau egal cu 2^3.

CAPITOLUL 5

Reacția de hemaglutinare (HA)

Reactivi

1. Tampon fosfat salin (0,05 M), cu un pH cuprins între 7,0 și 7,4.

▼B

2. Se recoltează hematii în amestec provenind de la cel puțin trei pui de găină liberi de germeni specifici patogeni (dacă nu există, se recoltează sânge de la păsări controlate regulat și recunoscute ca fiind libere de anticorpi contra virusului maladiei de Newcastle) care se introduc într-un volum egal de soluție Alsever. Se spală celulele de trei ori cu tampon fosfat salin înainte de utilizare. Pentru celălalt test se recomandă o suspensie de 1 % (valoarea hematocritului) în tampon fosfat salin.

3. Se recomandă sușa Ulster 2C a virusului maladiei de Newcastle ca antigen standard.

Metoda

(a) Se distribuie 0,025 ml de tampon fosfat salin în fiecare godeu al unei microplăci de plastic (se utilizează forme în V).

(b) Se toarnă 0,025 ml de suspensie de virus (adică lichid alantoidian) în primul godeu.

(c) Se folosește un microdiluator sau se realizează diluții binare de la 1:2 la 1:4096 din godeu în godeu.

(d) Se adaugă 0,025 ml de tampon fosfat salin în fiecare godeu.

(e) Se adaugă 0,025 ml hematii la 1 % în fiecare godeu.

(f) Se amestecă agitând ușor și se lasă în repaus la 4 °C.

(g) Se citesc plăcile după 30-40 de minute, când se încheie sedimentarea martorilor. Se citesc înclinând placa pentru a observa prezența sau absența unui flux de hematii în formă de lacrimă. Godeurile în care nu se produce hemaglutinare ar trebui să se scurgă în același ritm cu celulele martori fără virus.

(h) Titrul hemaglutinant corespunde celei mai mari diluții care duce la aglutinarea hematiilor. Se poate considera că această diluție conține o unitate hemaglutinantă. O metodă mai precisă de determinare a titlului hemaglutinant constă în realizarea testelor HA pe virusuri provenind dintr-o gamă completă de diluție inițială de tip 1:3, 1:4, 1:5, 1:6 etc. Această metodă este recomandată pentru prepararea precisă a antigenului destinat reacției de inhibare a hemaglutinării (vezi capitolul 6).

CAPITOLUL 6

Reacția de inhibare a hemaglutinării – test (HI)

Reactivi (a se vedea capitolul 5)

(a) Tampon fosfat salin.

(b) Lichid alantoidian conținând virusul, diluat în tampon fosfat salin, și patru sau opt unități hemaglutinante la 0,025 ml.

(c) Hematii de pui la 1 %.

(d) Ser martor negativ de pui.

(e) Ser martor pozitiv.

Metoda

(a) Se distribuie 0,025 ml de tampon fosfat salin în fiecare godeu al unei microplăci de plastic (se utilizează forme în V).

(b) Se toarnă 0,025 ml de ser în primul godeu.

(c) Se folosește un microdiluator pentru realizarea unor diluții de ser duble în fiecare godeu.

(d) Se adaugă 0,025 ml de lichid alantoidian diluat conținând patru sau opt unități hemaglutinante.

(e) Se amestecă agitând ușor și se lasă în repaus placa la 4 °C timp de cel puțin 60 de minute sau la temperatura camerei timp de cel puțin 30 de minute.

▼B

(f) Se adaugă 0,025 ml hematii la 1 % în fiecare godeu.

(g) Se amestecă agitând ușor și se lasă în repaus la 4 °C.

(h) Se citește după 30-40 de minute, când se încheie sedimentarea hematiilor martor. Se interpretează înclinând placa pentru a observa prezența sau absența unui flux de hematii în formă de lacrimă care se scurg în același ritm cu godeurile care conțin numai hematii (0,025 ml) și tampon fosfat salin (0,05 ml).

(i) Titrul HI corespunde celei mai ridicate diluții de antiser care duce la o inhibare completă a celor patru sau opt unități de virus (titrarea HA pentru confirmarea prezenței numărului necesar de unități hemaglutinante trebuie inclus pentru fiecare test HI).

(j) Validitatea rezultatelor depinde de obținerea unui titru mai mic de 2^3 pentru patru unități hemaglutinante sau de 2^2 pentru opt unități hemaglutinante cu ser martor negativ și a unui titru de diluție imediat superior sau inferior titrului cunoscut pentru serul martor pozitiv.

CAPITOLUL 7

Indice de patogenitate intracerebrală (IPIC)

1. Se diluează în proporție de 1:10 lichid alantoidian infecțios proaspăt recoltat (titrul HA trebuie să fie mai mare de 2^4) în lichid fiziologic steril (se interzice folosirea antibioticelor).

2. Zece pui de o zi (adică având peste 24 de ore și sub 40 de ore de la eclozare) se injectează intracerebral cu 0,05 ml de virus diluat; acești pui trebuie să fie eclozați din ouă provenite dintr-un efectiv liber de germeni specifici patogeni.

3. Se examinează subiecții la intervale de 24 de ore timp de opt zile.

4. La fiecare examinare se atribuie subiecților câte un coeficient (0: normal, 1: bolnav, 3: mort).

5. Se calculează indicele conform exemplului următor:

Semne clinice	Ziua după inoculare (număr de păsări)									
	1	2	3	4	5	6	7	8	Total	Punctaj
Normali	10	4	0	0	0	0	0	0	14 × 0	= 0
Bolnavi	0	6	10	4	0	0	0	0	20 × 1	= 20
Morți	0	0	0	6	10	10	10	10	46 × 2	= 92
									TOTAL = 112	

Indice = rezultat mediu per animal și per observație = 112/80 = 1,4

CAPITOLUL 8

Evaluarea capacității de formare a plajelor

1. Este preferabil să se folosească o gamă de diluție de virus pentru a se obține un număr optim de plaje pe placă. Diluțiile decimale de până la 10^{-7} în tampon fosfat salin ar trebui să fie suficiente.

2. Culturile monostrat vecine cu celulele embrionare de pui sau o linie celulară adecvată (de exemplu Madin-Darby bovine kidney) se prepară în cutii Petri cu diametrul de 5 cm.

3. Se adaugă 0,2 ml din fiecare diluție de virus în fiecare dintre cele două cutii Petri și se lasă în repaus timp de 30 de minute în vederea absorbției virusului.

▼B

4. După ce au fost spălate de trei ori în tampon fosfat salin, celulele infectate sunt acoperite cu un mediu adecvat care conține agar-agar de 1 % p/v și, eventual, 0,01 mg/ml tripsină. Este important să nu se adauge nici un fel de ser în mediul de imersie.

5. După o incubație de 72 ore la 37 °C, plajele ar trebui să fie suficient de mari. Pentru o mai bună observare se îndepărtează stratul de agar-agar și se colorează monostratul cu ajutorul cristalului violet (0,5 % p/v) în 25 % v/v etanol.

6. Toate virusurile trebuie să prezinte plaje clare dacă sunt incubate într-un mediu care conține tripsină. Dacă mediile de acoperire nu conțin tripsină, vor forma plaje doar virusurile virulente pentru pui.

▼M3

_____

▼M4

_____